

NỘI DUNG

- Tản mạn Sài Gòn - Tháng 7 mưa ngâu
- Nghệ thuật sống im lặng
- Thắng một người trong cơn giận - là thua cả một đời yêu thương!
- Câu chuyện cuối tuần
- Góc thơ cuối tuần

TẢN MẠN SÀI GÒN - THÁNG 7 MƯA NGÂU

Sài Gòn – tháng 7 mưa ngâu, mùa của những cơn mưa bất chợt. Tháng 7 nơi đây mang trong mình một nét đặc trưng riêng, như một bức tranh thủy mặc đầy màu sắc và cảm xúc, phản ánh phần nào tâm trạng của lòng người khi đối diện với những biến đổi bất thường của thời tiết.

Mưa ngâu, là mùa mưa kéo dài trong khoảng tháng 7 mang theo chút âm u, ảm đạm của những ngày ướn át. Nhưng ở Sài Gòn, tháng 7 không chỉ đơn thuần là mùa mưa mà còn là biểu tượng của sự thay đổi, của những cảm xúc đan xen trong lòng người. Những cơn mưa bất chợt đến rồi nhanh chóng đi qua, như cuộc đời đầy biến động, có lúc trầm lắng, có lúc dữ dội, khiến người ta không khỏi suy ngẫm về sự vô thường của cuộc sống.

Thời tiết thất thường như lòng người bất định, như chiếc lá trôi nổi theo dòng chảy của dòng sông thời gian. Có ngày trời trong veo, nắng nhẹ nhàng, đem lại cảm giác yên bình, như tâm hồn đang tĩnh lặng sau những bộn bề cuộc sống. Nhưng cũng có ngày, mây đen kéo đến, mưa to gió thổi, khiến lòng người trở nên bối rối, bất an. Những ngày như thế, người dân Sài Gòn phải linh hoạt, thích ứng để không bị cuốn theo những thay đổi bất ngờ của thiên nhiên.

Dưới cơn mưa ngâu bất chợt của tháng 7, đường phố Sài Gòn trở nên sôi động hơn bao giờ hết. Tiếng còi xe, tiếng của dòng người đan xen hòa quyện trong màn mưa nhẹ nhàng, tạo thành một bản giao hưởng của cuộc sống. Người ta vội vã, chen chân dưới mái hiên, hoặc chạy nhanh qua các vũng nước, cố gắng không để bị ướt. Nhưng trong cái ồn ào đó, vẫn có những khoảnh khắc bình yên, như khi nhìn những người bán hàng rong tập nập, những cặp đôi đi dưới mưa, hay những đứa trẻ chơi đùa vui vẻ dưới những vũng nước còn vương chút nắng cuối ngày.

Tháng 7 mưa ngâu còn là thời điểm để ta nhìn lại chính mình, đối mặt với những cảm xúc thăng trầm trong lòng. Cũng như thời tiết thất thường, lòng người cũng có lúc tràn đầy niềm vui, lúc lại nhiều trăn trở, lo âu vì cuộc sống. Những suy nghĩ về quá khứ, những hoài niệm về những tháng ngày đã qua, hay những dự định cho tương lai đều như phản chiếu trong những cơn mưa ngâu chợt đến rồi đi, phẳng phất nhưng đủ để làm dịu khí trời oi ả.

Trong cái bất định của thời tiết, người Sài Gòn vẫn giữ cho mình sự bình thản, lạc quan. Bởi vì họ hiểu rằng, dù có mưa hay nắng, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Thời tiết thay đổi, lòng người cũng vậy, luôn biến chuyển theo từng nhịp đập của cuộc đời. Chính sự linh hoạt ấy đã tạo nên nét đặc trưng của con người nơi đây – không ngại thử thách, không ngại khó khăn, luôn tìm kiếm những niềm vui nhỏ bé trong từng khoảnh khắc bình thường nhất.

Sài Gòn tháng 7 như một lời nhắc nhở về sự vô thường của cuộc sống, và cũng là dịp để mỗi người cảm nhận rõ hơn về sự bất định của cuộc sống, về sức mạnh của thiên nhiên và tấm lòng của con người. Trong những ngày mưa, ta học được cách kiên nhẫn, về khả năng thích ứng và vượt qua mọi thử thách. Những cơn mưa bất chợt chẳng làm lu mờ đi vẻ đẹp của thành phố này, mà còn tô điểm cho vẻ đẹp thơ mộng, bình dị của cuộc sống đời thường. Dưới những cơn mưa chiều rớt vội, ta cảm nhận rõ hơn sự chân thành, mộc mạc của con người nơi đây – những người luôn lạc quan, yêu đời dẫu cho mọi khó khăn, thử thách đang còn phía trước.

Và rồi, khi cơn mưa qua đi, bầu trời lại quang đãng, ánh nắng nhẹ nhàng tràn về, mang theo niềm hy vọng mới. Tháng 7 mưa ngâu như một chu kỳ của cuộc sống, như một lời nhắc nhở rằng, dù có bất kỳ điều gì xảy ra, thì cuối cùng, mọi thứ rồi cũng sẽ qua đi, để lại những kỷ ức đẹp đẽ và bài học quý giá. Trong lòng người Sài Gòn, tháng 7 mưa ngâu không chỉ là mùa của mưa, mà còn là mùa của cảm xúc, của sự trưởng thành và hy vọng, mùa của những yêu thương.

NGHỆ THUẬT SỐNG IM LẶNG (KHI BẠN ĐỦ SÂU, BẠN SẼ BỚT ỒN ÀO)

Có những giai đoạn trong đời, bạn sẽ nhận ra rằng: im lặng là một loại trí tuệ. Không còn hứng thú thể hiện. Không còn nhu cầu giải thích. Cũng chẳng muốn hơn thua với bất kỳ ai.

Bạn chỉ muốn làm tốt việc của mình, sống đúng với giá trị của mình — không ồn ào, không cần công nhận.

1. Im lặng để giữ bình an

Không phải lúc nào phản biện cũng là khôn ngoan.

Có những điều càng nói, càng tổn thương. Có những người càng giải thích, họ càng không muốn hiểu.

Khi bạn chọn im lặng, bạn đang chọn sự bình an thay vì chiến thắng.

Biết khi nào nên im lặng chính là biết bảo vệ chính mình.

2. Im lặng để quan sát và học

Khi không vội vàng phản ứng, bạn bắt đầu thấy rõ hơn:

Ai đang thật lòng. Ai đang thao túng. Ai chỉ nói cho sướng miệng. Ai đang sống thật.

Bạn trưởng thành hơn, không vì nói nhiều, mà vì nhìn rõ.

Người khôn không phải người nói nhiều, mà là người hiểu nhiều hơn sau mỗi lần chọn im lặng.

3. Im lặng để chuẩn bị bứt phá

Có những lúc bạn cần biến mất, để tự chữa lành, để học hỏi, để nâng cấp bản thân.

Bạn không cần phải kể cho ai nghe bạn đang làm gì.

Cứ im lặng mGiá trị:

Đôi khi im lặng không phải vì yếu đuối, mà là vì bạn đang trưởng thành trong âm thầm.

4. Im lặng – nhưng không buông xuôi

Đừng nhầm giữa im lặng và bỏ cuộc.

Im lặng là một lựa chọn chủ động. Là khi bạn biết mình không cần náo động để tồn tại.

Là khi bạn đã đi qua đủ giông bão để hiểu rằng: thứ mạnh nhất không ồn ào, mà bền bỉ.

Cảm xúc:

Có những nỗi đau không cần kể ra, nhưng người từng trải chỉ cần nhìn ánh mắt là đủ thấu hiểu.

Có những người càng trầm lặng, càng sâu sắc — vì họ từng bị tổn thương rất nhiều lần trước khi chọn cách im lặng.

Và bạn biết không...

Khi bạn đủ hiểu mình, bạn không cần cả thế giới phải hiểu.

Khi bạn đủ mạnh, bạn không cần hét lên rằng mình ổn.

Bạn chỉ cần sống tốt, sống thật, và sống an nhiên.

Vì cuối cùng, người hiểu bạn sâu nhất... luôn là chính bạn.

Và im lặng, đôi khi, chính là cách bạn lắng nghe bản thân mình rõ nhất.

THẮNG MỘT NGƯỜI TRONG CƠN GIẬN - LÀ THUA CẢ MỘT ĐỜI YÊU THƯƠNG!

Cuộc sống đôi khi đẩy chúng ta vào những phút giây căng thẳng, những cuộc tranh luận nảy lửa, những cảm xúc trào dâng đến mức không thể kiểm soát. Trong khoảnh khắc đó, ta muốn chứng minh mình đúng, muốn giành lấy phần thắng trong lời nói, muốn hả hê trong cơn giận dữ. Nhưng rồi... liệu thắng một người trong cơn giận có thật sự là chiến thắng?

Thật ra, đó là lúc ta thua nhiều nhất. Ta thua sự điềm tĩnh, thua lòng bao dung, và quan trọng hơn cả – ta thua một phần yêu thương mà lẽ ra có thể gìn giữ.

Cơn giận là ngọn lửa dữ dội thiêu rụi mọi điều tốt đẹp nếu ta không kịp dập tắt. Trong cơn giận, lời nói trở thành vũ khí, ánh mắt thành mũi dao, và trái tim thì hóa thành chiến trường. Ta có thể khiến người khác im lặng vì tổn thương, nhưng cái im lặng đó không phải là phục tùng - mà là rạn vỡ. Sau cơn giận, điều còn lại không phải là cảm giác chiến thắng, mà là khoảng cách, là sự lạnh nhạt, là những điều không thể quay về như cũ.

Yêu thương không nằm ở lý lẽ đúng sai, mà nằm ở cách ta gìn giữ nhau. Có những lúc im lặng là khôn ngoan, nhường nhịn là yêu thương, và tha thứ là một dạng trưởng thành. Không phải vì ta yếu đuối mà không đáp trả, mà vì ta đủ mạnh để lựa chọn lòng nhân hậu thay vì lòng kiêu hãnh.

Trong những mối quan hệ - dù là tình thân, tình bạn hay tình yêu - điều cần nhất không phải là ai đúng ai sai, mà là làm sao để trái tim vẫn còn muốn ở lại bên nhau sau mỗi cơn giận. Bởi một lời lẽ miệng có thể làm tổn thương sâu sắc, nhưng một cái ôm đúng lúc có thể cứu vãn cả một đời gắn bó.

Vậy nên, nếu bạn đang đứng giữa một cuộc tranh cãi, hãy tự hỏi lòng mình: “Liệu ta đang chiến thắng hay đang đánh mất?” Đừng để cái tôi quá lớn khiến yêu thương hóa thành tro bụi. Vì thắng một người trong cơn giận - là thua cả một đời yêu thương.

“Hãy bắt đầu ngày hôm nay với một nụ cười, một tâm trí tĩnh lặng với cảm xúc lành đăm và một trái tim giàu lòng biết ơn”.
(Khuyết danh)

CÂU CHUYỆN CUỐI TUẦN

Ánh Nắng Của Anh – Một Bài Hát, Một Phép Màu, Một Cuộc Sống

“Yêu thương không chữa được mọi thứ... nhưng đôi khi, chỉ yêu thương thôi là đủ để giữ ai đó ở lại với cuộc đời này.”

Ngày Karen biết mình mang thai, cả gia đình nhỏ ngập tràn niềm vui. Cậu con trai ba tuổi – Michael – là người vui nhất. Dù còn nhỏ xíu, nhưng mỗi ngày, Michael đều áp tai vào bụng mẹ, cất tiếng hát trong trẻo cho em gái nghe. "Em là ánh nắng, là tia nắng duy nhất của anh..." - cậu bé lặp đi lặp lại bằng trái tim non nớt nhưng đầy yêu thương.

Thai kỳ trôi qua yên bình. Karen vẫn đi nhà thờ đều đặn, vẫn tích cực trong mọi hoạt động cộng đồng. Mọi người đều háo hức đợi chờ ngày bé gái chào đời. Nhưng rồi, cơn đau đẻ đến dồn dập, nhanh và dữ dội. Sau bao giờ chuyển dạ, bé gái cuối cùng cũng chào đời – nhưng trong tình trạng nguy kịch.

Tiếng còi xe cấp cứu xé tan màn đêm. Cô bé được chuyển gấp tới phòng chăm sóc đặc biệt. Các bác sĩ lắc đầu: "Cơ hội rất mong manh. Gia đình nên chuẩn bị tinh thần..."

Karen và chồng chết lặng. Mới hôm qua, họ còn sơn sửa căn phòng nhỏ, gấp từng bộ áo quần hồng xinh xắn cho con. Hôm nay, họ phải liên lạc với nghĩa trang.

Nhưng có một người không chấp nhận điều đó – Michael.

Ngày nào cậu cũng níu lấy mẹ, nài nỉ:

“Cho con vào gặp em. Con muốn hát cho em nghe.”

Luật bệnh viện không cho trẻ em vào khu chăm sóc đặc biệt. Nhưng đến tuần thứ hai, dù mọi hy vọng dần lụi tắt, Michael vẫn không ngừng cầu xin.

Karen, như có điều gì thôi thúc mạnh mẽ trong lòng, quyết định làm trái quy định. Cô mặc cho con trai một chiếc áo choàng rộng thùng thình, dẫn thẳng vào phòng bệnh, mặc kệ ánh mắt nghiêm khắc của y tá trưởng.

Cô y tá chặn lại:

“Trẻ con không được vào đây!”

Karen không còn là người phụ nữ nhỏ nhẹ thường ngày. Giọng cô cứng như thép:

“Thằng bé không đi đâu cả cho đến khi nó hát cho em nó nghe xong.”

Michael bước tới bên giường em gái – bé nằm bất động, lồng ngực yếu ớt, từng hơi thở mỏng manh như sắp tắt.

Cậu bé nắm lấy bàn tay nhỏ xíu, rồi bắt đầu hát:

“Em là ánh nắng, là tia nắng duy nhất của anh...”

Kỳ diệu thay, các thiết bị bắt đầu phát tín hiệu khác lạ. Mạch của bé đều hơn. Michael hát tiếp, giọng trong veo nhưng đầy khẩn cầu:

“Dù bầu trời toàn mây đen, em vẫn làm cho anh thấy hạnh phúc...”

Một điều chưa từng xảy ra – cô bé khẽ động đậy. Hơi thở đều hơn, da dẻ hồng hào lại. Cả phòng lặng đi. Các bác sĩ ngỡ ngàng, cô y tá trưởng không cầm được nước mắt. Michael vẫn hát, ánh mắt không rời em gái:

“Xin đừng mang ánh nắng đi...”

Và thế là, cuộc sống quay trở lại. Không cần thuốc tiên, không cần kỳ tích y học. Chỉ bằng một bài hát, một tấm lòng của anh trai. Sức mạnh của tình yêu thương đã đánh bại cả tuyệt vọng.

Ngày hôm sau, sức khỏe của bé cải thiện rõ rệt. Vài ngày sau, bé được về nhà – không còn là một đám tang chuẩn bị dở dang, mà là một khởi đầu mới trọn vẹn trong tình thân.

Tạp chí phụ nữ gọi đó là "Phép màu từ bài hát của người anh trai". Nhưng với những ai đã sống câu chuyện này, họ biết rõ:

Đó là sức mạnh của yêu thương. Thuần khiết, đơn sơ, nhưng mạnh hơn mọi thứ trên đời.

Nguồn: Sưu tầm

GÓC THƠ CUỐI TUẦN

SÀI GÒN - THÁNG 7 MƯA NGÂU

Sáng tác: Thăng Võ

Sài Gòn tháng Bảy, mưa ngâu
Lá vàng rơi nhẹ, nắng sâu buồn lơ
Heo may cơn gió đầy vơi
Nhấn giùm nơi ấy, gửi lời yêu thương

Mưa ngâu làm ướt hạt sương
Phố phường vắng lặng, trắng nhường vần thơ
Tiếng ve khe khẽ hát đưa
Phượng hồng giăng lối, ngõ trưa gọi thầm

Mắt ai như khế ngóng trông
Cơn mưa mùa Hạ, nổi lòng người thương
Hạ qua Thu lại vẫn vương
Thì thầm tiếng gọi, khế nhường mùa Ngâu

Đêm qua, ướt đẫm canh thâu
Gói theo mùa cũ cất bầu trắng rơi
Tìm trong ký ức đầy vơi
Sài Gòn tháng bảy, mưa rơi buốt lòng.

CẢM XÚC THÁNG 7

Sáng tác: Dinh Minh

Tháng 7 về lấy bấy những cơn giông
Nắng chói chang và mây mưa sầm sập
Thay phiên nhau canh giữ bầu trời
Cánh đồng quê-cong lưng -vụ cấy
Dàn đồng ca ve sầu xong xuất diễn
Hẹn hò nhau chờ đến mùa sau
Nàng phượng vĩ như tần ngần lưu luyến
Mây mấy quả non vẫn cố hé nụ hồng
Hoà trong gió mùi nhãn nồng sắp hái
Ngai ngái thoảng hương hoa cỏ triền đê
Mãi mê mê mãi với những rộn ràng
Tháng 7 về ngõ ngàng mùa cuối hạ
Lưu luyến xốn xang nhớ ngày qua hối hả
Nghiêng ngả men say không khí lúc hạ về.

BIỂN VÀ SÔNG

Sáng tác: Đỗ Cầm

Tình yêu có giống như biển và sông
Đều khởi nguồn từ những điều nhỏ bé
Sông chắt chiu từng giọt mưa là thế
Để dốc lòng cho biển cả mênh mông

Sông cho thật nhiều nhận lại gì không
Biển mặn chát có bao giờ chảy ngược
Qua bao thác ghềnh biển đâu biết được
Vào mùa khô sông cạn... nứt lòng đau

Biển nhận nước bao nguồn... sông biết đâu
Bao ngọt ngào cứ dành cho biển hết
Biển tung tăng sóng vui không mỗi mệ
Sông miệt mài đời chỉ biết sẻ chia

Tình yêu lẽ nào như sông biển kia
Đâu bàn tay vẫn chìa cho nhau nắm
Đâu cái ôm, đâu hành hoa tươi thắm
Đâu ánh nhìn cần lắm lúc chiều buông

Yêu tự đáy lòng... đừng những lời suông
Tình yêu luôn tồn tại từ hai phía
Để hạnh phúc mãi vương và tròn trịa
Đừng bao giờ như thế... biển và sông.

HAPPY WEEKEND!

*Mến chúc "CBCNV Thành Công" cuối tuần thật
nhiều niềm vui bên gia đình và người thương và đừng
quên nạp thật nhiều năng lượng cho một tuần mới
làm việc hiệu quả!*

Cảm ơn các CBCNV đã đón đọc bản tin!

